

КАЛО ЗМЕЯ
ЧУДОВИЩА КАТО МЕН

© Милен Хальов, *автор*

© Дамян Дамянов, *художник на корицата*

© Сисла Норма АД

София • 2020

ISBN: 978-954-28-3311-6

Милен Халъов

Като Змея

ЧУДОВИЩА КАТО МЕН

 ciela

СЪДЪРЖАНИЕ

Глава 1. Бялото перо	9
Глава 2. Навите	20
Глава 3. Ралица	31
Глава 4. Вградена невеста	41
Глава 5. Берзелия, Сарматия и Гилу	48
Глава 6. Герои и чудовища	56
Глава 7. Кукерските танци	61
Глава 8. Прошка	71
Глава 9. Крайната махала	79
Глава 10. Приятелството на бурята	88
Глава 11. Приятелството на Ерди	94
Глава 12. Приспивната песен	99
Глава 13. Плачът от нестинарската поляна	107
Глава 14. Долната земя	121
Глава 15. Канелка и слънчевите зайци	128
Глава 16. Лунните зайци	137
Глава 17. Орехът	142
Глава 18. Песоглавецът	152
Глава 19. Златните ябълки	160
Глава 20. Глаг	173

Глава 21. Рубинената ябълка	190
Глава 22. Алеана, Алелон и Агатон.....	202
Глава 23. Трусове.....	211
Глава 24. Змеят, ламята и човекът саламандър.....	219
Глава 25. Лов на лунни зайци	229
Глава 26. Михаела.....	239
Глава 27. Вечните	250
Глава 28. Змеят и златната ябълка	258
Глава 29. Очите на космоса.....	268
Глава 30. Червеното перо	281
Глава 31. Златните пръски.....	291
Епilog.....	297

*Легнете в мен и затворете очи, рожби мили три.
Прав е пътят, който нагоре върви.
Яви ли се душа надолу да пълзи, вдън земя огън ще я гори.
Навеки, необозримо за човешкото око,
ще ви пази живи Космическото дърво...*

Из песента на Сияйната майка

Глава 1

БЯЛОТО ПЕРО

Бялото перо стоеше забито в белия сняг, а Кало не спираше да мисли за нея.

Напоследък все по-рядко се измъкваше през мансардния прозорец на стаята си, за да гледа изгрева. Среднощните разходки из покривите на град Румица продължаваха: особено сега, когато бебето на съседите ревеше по цяла нощ и Кало съвсем не можеше да спи.

Януарските сутрини бяха студени, светлината – мътна и безрадостна, а неговият приятел, бурята, злоупотребяваше с гостоприемството на небосвода вече цяла седмица.

Но не и днес. Днес зората беше ясна и заснежната улица „Вихрушка“ блестеше под лъчите ѝ. По фасадата на лимоненожълтата сграда, на чийто последен етаж се намираше домът на Кало, се спускаха вадички снежна вода. Керемидите по покрива бяха хлъзгави, но това не представляваше проблем за ловкото момче. То клечеше на пръсти, без да губи баланс, и наблюдаваше необичайно голямото перо. Беше дълго цели три педи и нямаше как да е паднало от крилото на някой гълъб или заблуден гларус, отдалечил се от морето.

Може би някой бял орел бе долетял от насрещните върхове на Странджа и като в приказките бе бдял над Кало и неговите сънища.

Да, първата му мисъл бе за орлови криле, такива, каквито е имал баща му – змеят Вихрен. Но беше невъз-

можно перото да е от него. Баща му беше мъртъв. Кало бе сигурен в това, защото той самият остави убийцата му Рая да избяга. Не стигаше това, ами с нея изчезна и Йоана. За миг споменът преряза Кало през корема като нож. Вече година и половина от Йоана нямаше ни вест, ни кост. Изключение правеше единствено писмото, което бе пратила на майка си малко след изчезването си. Думите в него бяха утешителни и грижовни, но не можаха да погасят мъката на жената, която в един ден изгуби двете си дъщери. Защото Рая бе накарала Йоана да повярва, че ѝ е сестра, но истината бе, че тя дори не беше човек, а чудовищна глава на древна ламя.

Кало не остави мъката да го надвие. Появи се една отчаяна идея, но тя стопли душата му като огнище. Когато беше малък, майка му Ралица често слушаше песен, в която се пееше за момиче, превърнало се в бяла птица. Така то можело да посещава любимия си тайно от света.

Кало приближаваше четиринайсет години и нямаше да вярва в подобни измислици, ако самият той не беше доказателство, че съданията от приказките съществуват. А се беше убедил с очите си, че не е единствен, когато преди година и половина се бе борил с караконджули и устрели, бе срещнал необикновения Петел, носещ светлината в магическия си взор, и дори самата Йоана се бе оказала златна ябълка, способна да влияе на растенията. Кало не знаеше как Йоана може да се е преобразила в бяла птица, но не пречееше да се надява, че е станало именно това.

Той взе бялото перо и се шмугна обратно в стаята си през прозорчето. Отвори гардероба, коленичи и грижливо прибра перото в най-долния рафт при сините

маратонки, които отдавна му бяха умалели. Изглеждаха вежди и протрити, но за Кало бяха съкровище и той тайно ги пазеше.

С удоволствие щеше да се отдаде на още спомени, но трябваше да бърза за училище.

* * *

– Здравсти, Кало – тънкото гласче на Сиана се разнесе из първия етаж на основно училище „Странджа“.

– Здравей – отвърна Кало с нотка на горчивина.

Сиана стоеше в подножието на стълбите, водещи към класната им стая. Тя закуцука полека нагоре, защото левият ѝ крак така и не се възстанови напълно след голямата буря, предизвикана от Кало на Младежкия стадион, където тя скандираше за него и отбора му.

Кало се затича по мозаечния под, като внимаваше да не отнесе малките ученици, влизащи в стаите си, и хвана Сиана за лакътя.

– Дай да ти помогна.

– Благодаря – усмихна се широко съученичката му и сините ѝ очи грейнаха.

Кало виновно наведе поглед. Двамата заизкачваха стълбите бавно. Влудяващо бавно. Сиана взе да обяснява колко важна е оценката от контролното по математика, дето класната им – госпожа Вълкова, щяла да връща този час, защото краят на срока приближава и...

Кало кимаше разбиращо и се стараяше да не трепери. Черната му коса настръхна. Силен бяс се надигаше в него всеки път щом тялото му искаше да хвърчи, а бе принудено да пълзи или стои неподвижно. За времето, в което се качваха, можеше да мине стълбите три пъти, нагоре и надолу. Но трябваше да се овладее, така

бе редно. Дължеше ѝ помощта си. Врялата кръв, препускаща във вените му, бе малка жертва по пътя към изкуплението.

От втория етаж се чува крясъци и хилене. Момчешки гласове си разменяха обиди за забавление. Последва силен тропот и един шестокласник почти връхлетя върху Сиана. Кало я дръпна към себе си, а бягащият ученик само я чукна с рамо. Не спря дори за миг, фучеше надолу и пръхтеше, а отгоре някой му се заканваше, че няма да го гони.

Кало постави ръката на Сиана върху парапета, обърна се рязко и се изстреля като снаряд. Тялото му полетя, освободено от всякакви окови. Дългите жилави мускули под широките му дрехи се стегнаха при приземяването. Вече не бе най-дребният сред връстниците си. Израснал с глава и половина, скоро щеше да бъде по-близо до младеж, отколкото до дете.

След дългия скок се озова на една крачка пред бягащия шестокласник. Сграбчи го здраво за ръката и след като го раздруса, заби гърба му в стената.

– Какво... – объркано смотолеви нападнатото момче.

– Ще ти кажа какво – изръмжа Кало, – внимавай малко, като тичаш!

– К'во да направя, Дани ме гони – изхленчи шестокласникът и хвана пръстите на Кало, за да се откопчи.

– Щеше да блъснеш Сиана!

Шестокласникът бе раздрусан отново, но този път главата му издрънча в стената. Нямаше шанс да разтвори хватата на Кало, затова заскимтя уплашено.

– Кало, спокойно, нищо ми няма – викна момичето от стълбите. Няколко ученици от горния етаж се бяха надвесили и гледаха любопитно.

– Пусни ме – каза шестокласникът, докато извиваше тяло.

Както и да се сучеше обаче, Кало не пускаше. Сиво-зелените му очи гледаха свирепо, а юмруците му се стягаха все повече и повече.

– Калояне! – Чу да го вика психоложката госпожа Герджикова.

Той се опомни, пусна жертвата си и я остави да изпълзи встрани.

– Тичаше като бесен и блъсна Сиана – оправда се Кало и обърна глава, за да срещне строгия поглед на психоложката. Високата ѝ слаба фигура се извисяваше над него със заплашителна увереност.

– Ти ли точно ще правиш забележки на учениците, че тичат?

– Аз... внимавам – гласът му се стопи.

– Мхм – иронично отвърна госпожа Герджикова. Кало не продължи и за няколко мига настана тишина. Наблюдаващите деца не смееха да гъкнат. Сиана не бе помръднала от мястото си. – Всички по стаите! След малко ще бие звънецът. – Учениците се втурнаха да изпълнят нареждането. Кало не бе направил и крачка и психоложката застана пред него.

– В кабинета ви ли? – попита я той с досада.

Тя поклати глава ядно и изморено:

– Седми клас си вече, не се дръж като хлапе. Обуздай ги тези бесове. В бележките, които ми праща, психиатърът ти изказва все обнадеждаващи мнения, а поведението ти не е мръднало. Ако питаш мен, даже се влошава, ама няма кой да ме чуе. Откъде идва тази агресия?

– Съседите имат бебе, което реве по цяла нощ и не мога да спя – Кало не се съдържа да не остроумничи.

Госпожа Герджикова изсумтя, но тъкмо тогава звънецът би силно и продължително. – Да се прибирам ли в стаята? – постара се да звучи покорно момчето.

– Отивай и да видим дали *ти* можеш, без да тичаш?

Че закъде да бърза? В стаята го чакаше класната му, която щеше да го накаже, защото е закъснял.

И все пак да се движи бавно и спокойно, беше лукс, който тялото на един подрастващ змей не можеше да си позволи, щом душата му бе неспокойна.

* * *

Наказанието беше да решава задачи на дъската през половината час. От време на време госпожа Вълкова, жена с кораво лице и широка фигура, очакваща пенсиониране, което така и не идваше, поглеждаше Кало кисело над смъкнатите почти до върха на носа очила и промърморваше:

– Тъкмо да се упражниш за матурата.

На няколко пъти Кало улови погледа на Сиана, която го гледаше виновно. От това не му ставаше по-добре. Той ѝ беше длъжник, не тя.

Другите часове също не минаха особено приятно. Географията, която Кало обичаше навремето, се бе превърнала в скучна фактология за поминък, икономика и полезни изкопаеми. Последният час беше рисуване, което за него си бе чисто губене на време.

Слънцето преваляше, когато Кало излезе тичешком на двора. Игрищата – футболно и баскетболно – бяха затрупани със сняг и прерязани от тесни пътеки, които треньорът господин Славов бе изринал с помощта на чистачките. Снежни топки свистяха във въздуха. Четвъртокласниците се бяха разделили на отбори и се замеряха. В края на двора стоеше обезглавен снежен

човек, а оританата снежна топка, която му бе служила за глава, постепенно се превръщаше в мунициии за снежната война на децата.

Кало улови пъргаво една заблудена снежна топка, заплашваща да се разбие в рамото му, помачка я малко между голите си длани, после, като поразмисли, я метна зад гърба си. Щом излезе през портата, погледна към небето и затърси...

– Знам голямата ти тайна, Кало – заговори ниско дрезгаво гласче.

Той свали рязко поглед и видя момиче на не повече от дванайсет години с гарваново черна коса, дебели вежди и дълъг син пуловер с висока яка, подаващ се изпод бялото яке.

– Какво? – Кало се приведе в отбранителна поза, без да изпуска от очи момичето.

– Наистина се спече – разсмя се момичето и обърна глава. Иззад ъгъла изскочи най-близкият приятел на Кало – Ерди. Преди време двете момчета решиха, че макар и да имат различни родители, ще бъдат братя.

Ерди се усмихваше широко, а мургавото му лице беше порозовяло от студа.

– Ердине, направо ще те обезкостя! – закани се Кало, но заплашителният тон бе пропукал от ведрост, която се измъкна пряко волята му.

– Отдавна не съм те виждал, брат – двамата се прегърнаха.

Идния месец Ерди щеше да навърши тринайсет. Бе пораснал на височина и коремчето му вече не изглеждаше толкова издуто.

– И каква е тази голяма тайна, че така се притесни? – прекъсна прегръдката им момичето с гарванови коси.

– Коя е тая? – попита на свой ред Кало.

– Тая – изимитира го тя, демонстрирайки обида.

– Това е Ангелина – Ерди кимна към нея. – Знаем се от хора.

– Заедно ли пяхте на празничното турне? – закачливо поде Кало.

– Ъхъ. Ама аз бях звездата! След Веско Маринов аз пея най-хубавите коледни песни – напери се Ерди и сръчка Ангелина с лакът. – Кажи му.

– Глупости, никой не те забелязва сред всички изпълнители – попари го тя.

– Завижда – отсече Ерди.

– Значи няма да ми кажете за тайната?

– Брат, голяма уста имаш – подразни се Кало.

– Ти пък от майтап не разбираш – усмихна се Ерди. – Тайната му е, че откакто влезе в пубертета, отзад е целият в пъпки.

Ангелина прихна и изгрухтя, щом си пое въздух. Устата ѝ изглеждаше малка като човка на сова, а носът – остър като на мишка.

– Ха-ха, ти целият си една голяма пъпка. – Кало сграбчи главата на приятеля си под мишница и взе да стиска.

Две учителки, които си тръгнаха от работа, изгледаха неодобрително борещите се момчета.

– Може ли такова нещо! – изкоментира възмутено едната.

– Помощ, насилие над малолетен, помагайте! – лигавеше се Ерди с глава, все още завряна под мишницата на Кало.

– Така ли гушнати ще стоите цял ден? – попита Ангелина.

Кало го пусна внезапно и Ерди залитна.

– Момиче те спаси, да знаеш.

– Вечна благодарност, Ангелинке – облегна се на рамото ѝ Ерди, а дъхът му излизаше на пресекулки в кълба пара.

– Я кажи, *Звездата*, колко време ще останеш в Румица? – поинтересува се Кало.

– Бая. Сега ще си репетираме тука, че ще пеем на площада преди *Сирни заговезни*. Нашето изпълнение ще е точно преди да излязат *кукерите!* – обясни възторжено Ерди.

– Обичам да ги гледам как играят! – развълнува се Кало.

Ангелина смръщи нос, все едно кукерските танци не са голяма работа.

– Какво се мръщиш, виждала ли си кукери да играят? – подразни се Кало.

– Виждала съм, не са ми страшни. Даже са ми малко смешни.

– Абе, смешни, нищо не разбираш!

– Ти пък си голям разбирач – Ангелина сви бледите си юмручета.

– Я как се наежиха – спря кавгата Ерди. – Брат, дойдохме да те вземем, щот' мислим да ходим за банички. Дадоха ми пари от хора и гледам да ги използвам, преди баща ми да ги набара.

– От ония мазните до нас ли? – Кало почука с върха на обувките си една заледена пряспа.

– Много ясно. Само те ме наядат.

– Това нали не е далеч? – поинтересува се Ангелина. – Че аз съм отседнала в хотел „Лебедът“ на центъра и не знам как да се прибера, ако е в крайните квартали.

– През площада, близо е – отвърна Кало и двамата с нея си размениха неловки погледи.

– Ами хайде тогава, преди да съм станал на скелет – Ерди тръгна с широка крачка.

– Охо, бая време имаме – пошегува се Ангелина и заситни до него.

Кало погледна нагоре, пое дълбока глътка от студения въздух и ги последва.

* * *

Малко преди да стигнат улица „Вихрушка“ номер три, Кало забеляза полицейските коли. Едната бе спряла точно пред входа на лимоненожълтата сграда, другата – на съседната пряка, близо до баничарницата. Мъже в униформи обикаляха сред върволица от хора.

– Полицаи! – стресна се Ерди.

– Ау, да не са гръмнали някого? – проточи шия Ангелина.

Кало не обели и дума. Стомахът му се стегна на възли. Веднага си спомни как преди година и половина бе оставил майка си незащитена и я бяха нападнали караконджули. Добре че тогава до нея беше агентът на „Дънгори“ Алекс. Но сега не бяха заедно, ами ако нещо ѝ се бе случило?

Без никакво предупреждение Кало хукна бясно към дома си. Чуваше пулса си, както и Ерди, който го викаше. Не отговори, стараше се да тича колкото се може по-бързо, но без скоростта да изглежда свръхчовешка. Не си даваше сметка, че блъска хора по пътя си. През ум не му мина да ги пита какво се е случило. Когато се блъсна доста силно във възрастен мъж, най-после му хрумна, че може да получи отговор.

– Какво е станало?! – почти изкрещя Кало.

– Страшна работа – затюхка се човекът и се огледа крадешком, сякаш не бе сигурен дали трябва да казва.

– Каква работа? Някакво нападение ли?

– Помня какъв ужас беше преди години...

– *Какво се е случило?* – Кало усети как кучешките му зъби се изострят, а клепачите пламват...

Тогава чу името си. Не беше Ерди.

Гласът беше изпълнен с любов и нескрита тревога.

Викаше го майка му.

Кало се обърна и я видя – дребна, с красиво, добро лице и кестенява коса, изсветляла по края. Той се хвърли към нея с лъвски скок, а тя го прегърна силно за секунда-две, после се отдръпна.

– Хубаво че дойде, сега и ти можеш да помогнеш – подхвана тя.

– С кое? – все още недоумяваше Кало.

Ралица пое дъх притеснена:

– Бебето на Милка и Стоян е изчезнало.

– Как така ще изчезне?

– Няма го, не знам... няма го. Целият квартал е излязъл, питат, разпитват... никой не знае къде е. Вечерта са го сложили да спи, те са си легнали, смазани от умора, и на сутринта кошарката била празна... Сред завивките намерили само едно бяло перо.